

skab, jeg har til Landboerne, er jeg overbevist om, at, naar det ikke er en Pligt at hjælpe de Brandlidte, men naar det skeer frivilligt, vilde de med langt større Glæde gøre det. (Se Nielsen: Det kommer an paa, hvem det brænder for).

Solst: Ja, der er endnu en anden Omstændighed, den nemlig, at Slukningen kan i mange Tilfælde, navnlig paa Landet, ikke finde Sted uden i Forbindelse med Brandstedets Rydning. Det er ikke sjældent, naar der brænder en Udbygning, at den er opfyldt med Brandsej, med Tørv og Andet. De maae da ryddes bort, forinden Branden kan siges at være slukket. Er der Kreaturer, forholder det sig ligesledes. Der kunne vise sig i saadanne ulykkelige Tilfælde mange praktiske Forhold, der gjøre det nødvendigt, at Brandstedet er ryddet, før man kan sige, at Ilden er slukket. Denne Betragtning har jeg troet ikke at burde undlade at udtale, fordi, naar det skal være overladt til den Brandlidte selv at rydde, og han ikke kan faae Hjælp, og som oftest hans Nærskaber, hans Heste og andre Kreaturer ere indebrændte, saa udsættes de omboende Naboer meget let for Fare, naar de ikke frivilligt ville komme til Hjælp. At Iver og Beredvillighed ere meget redbonne i Ildbrandsstilfælde, erkjender jeg fuldkomment, men at der kan gives Undtagelsestilfælde, er ligesaa vist, og derfor troer jeg, at man bør sikke de tilgrændsende Naboer for ikke at være udsatte for Fare.

S. Nielsen: Jeg troer dog, det er fuldkommen vist, at de Stumper, som blive tilbage efter Branden, ikke ere den Mand, som det har brændt for, men at de tilhøre Brandassurancen. Naar den ærede Taler har sagt, at Ilden, naar Brandstedet ikke strax ryddes, let kunde gjøre Skade, har jeg ikke Noget at indvende derimod; men det kommer i den Henseende meget an paa, hvor Ilden er; er det f. Ex. et eenligtliggende Huus paa Landet, der ligger over $\frac{1}{2}$ Fjerdingvei borte fra alle andre, saa kan Ilden ganske vist ikke gjøre Skade;

men, opkommer Ilden i en By, er det noget ganske Andet. Det er ogsaa noget ganske Andet at rydde Brandsteder paa Landet end her i Kjøbenhavn; her er man ikke udsat for de Banfæligheder, som paa Landet; Brandvæsenet er her i Kjøbenhavn i en ganske anden Stand, og der er i det Hele en ganske anden Orden med, her er kun Bygninger, saa at det ikke kan brænde her, saaledes som paa Landet. Jeg troer derfor, at den Lov, som er givet for Kjøbenhavn, ikke kan gjælde for Landet. Det er derfor min Hensigt at stille et Ændringsforslag til denne Sag.

P. Jørgensen: Naar det er bemærket af den ærede Landsthingsmand fra Fyen, at, hvad det angik, at rydde Brandsteder, vilde Folk altid findes villige dertil, da har jeg selv været Brandfoged i mange, i over 20 Aar, og jeg har sandelig ikke fundet stor Lyst hos Folk til at rydde Brandsteder; de maae som oftest tvinges dertil. — Med Hensyn til Rydningen er det ogsaa mange Gange Tilfældet, at den maae skee i eet Slag tilligemed Slukningen; hvor der saaledes staae Hø og Tørvestakke i Nærheden af Brandstedet, maae de strax bortryddes, da det ikke er muligt at slukke Ilden, naar den udbreder sig til dem. Der kan ogsaa ved en saadan Bestemmelse let opstaae andre Banfæligheder, som det bliver umuligt at klare, dersom Gieren selv skal være pligtig til at besøge Rydningen. Der er saaledes nylig i min Egn brændt en Herregaard, hvor der indebrændte 3 a 400 Kreaturer; hvis nu Gieren selv skulde have skaffet dem bort, gad jeg nok vidst, hvorledes det skulde skee i saa kort Tid, naar ikke det Offentlige tog sig det paa at skaffe Hjælp til Rydningen, og hvorledes skulde den Mand bære sig ad, hvis Kreaturer, Heste og Vogne brændte, hvorledes skulde det være muligt at tilvejebringe Orden ved Rydningen, naar det ikke udtrykkeligt bestemmes, at Vedkommende kunne af det Offentlige faae Erstatning for den Bistand, de yde.